

Sygn. akt III CSK 138/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa S. L.  
przeciwko Gminie Miejskiej K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 14 stycznia 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie na istnieniu zagadnienia prawnego i potrzebie wykładni przepisu budzącego wątpliwości, a także na oczywistej zasadności skargi. Zdaniem strony skarżącej zagadnienie prawne i potrzeba wykładni wiążą się z wprowadzeniem

z dniem 1 stycznia 2018 r. nowego brzmienia art. 37 pkt 11 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.) i brakiem stosownych norm intertemporalnych.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Brzmienie art. 37 ust. 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje na sposób obliczania wartości nieruchomości w dwóch sytuacjach. Po pierwsze w sytuacji, gdy na skutek uchwalenia planu miejscowego dla terenów dotychczas nieobjętych takim planem albo nieobjętych obowiązującym w dniu uchwalenia tego planu planem miejscowym niemożliwe lub istotnie ograniczone stało się dalsze faktyczne użytkowanie terenu i gruntu w sposób zgodny z mającym miejsce w dniu uchwalenia planu miejscowego faktycznym użytkowaniem (art. 37 ust. 11 pkt 1 ustawy). A po drugie w sytuacji, gdy na skutek zmiany planu miejscowego lub uchwalenia planu miejscowego dla terenu objętego obowiązującym w dniu uchwalenia tego planu planem miejscowym, korzystanie z nieruchomości lub jej części w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone (art. 37 ust. 11 pkt 2 ustawy). Wedle strony skarżącej wątpliwości wynikają z tego, czy przepisy te można stosować do spraw wszczętych przed ich wejściem w życie dla wyceny wartości nieruchomości, a tym samym dla oceny wysokości odszkodowania w związku z wejściem w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wedle ustaleń faktycznych wiążących Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego uchyliło wydane w 2010 i 2011 decyzje o warunkach zabudowy, lecz nie wpłynęło na faktyczne korzystanie z nieruchomości. Powołany zaś art. 37 ust. 11 ustawy odnosi się przede wszystkim do sytuacji, gdy doszło do zmiany faktycznego sposobu korzystania z nieruchomości (pkt 1) lub gdy doszło do zmiany istniejącego wcześniej planu (pkt 2). Żadna z tych okoliczności nie miała zaś miejsca w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną.

Ponadto w orzecznictwie wyrażono już pogląd, że brak norm intertemporalnych przy wprowadzaniu art. 37 ust. 11 ustawy nie oznacza, że kwestia ta nie jest uregulowana - zastosowanie mają wówczas ogólne zasady.

Jasno z nich wynika, że oceny skutków konkretnej czynności dokonuje się na podstawie prawa obowiązującego, gdy czynność ta została dokonana (*tempus regit actum*). Jeśli zatem szkoda została wyrządzona pod rządami dawnego prawa, to dawne prawo przesądza o dopuszczalności i wysokości odszkodowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2019 r., III CSK 265/18, nie publ.).

Szczegółowa analiza podstaw skargi kasacyjnej nie uzasadnia wniosku o jej oczywistej zasadności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).